

TAKA'S Gyula  
Bücsü Kunffy Lajosné

adattár 606-91.

RIPPL-RÓNAI MÚZEUM  
KAPOSVÁR  
Telefon: 23.74  
675 Postafiók: 70.

Igentisztelt gyászoló közönség, \*

egy pátriárka életkorát megért fáradt test, de egy, az utolsó perceiig munkáló, kiművelt szellem távozik közülünk Kunffy Lajossal. Egy teljes évszázad embere volt életkorával, sokrétű műveltségével, s most ránk hagyja hetvenöt év festői alkotásait, s azt a hiányt, melyet szívünkben érzünk távozásával.

Hiányt érzünk, mert szerettük és tiszteltük. Megható jelenség volt, amikor széleskarimájú fekete kalapja alatt hófehér szakállal, kutató kék szemével, csontfejú botjára hajolva végigment városunk főutcáján, végpedig eljött a Rippl-Rónai Múzeum kiállításaira... Hiányozni fog nemcsak mint jelenség, aki szinte kinőtt már napjainkból, de hiányolni fogjuk mindig szellemes és tanításra kész közvetlenségét, a sokat tanult és látott emberek szerény egyszerűségét, egyenes jellemét és reális ítélőképességét is, amellyel nemcsak a múlt, de napjaink eseményeit, szellemi és művészi életét figyelte.

Ilyen volt, mert iskolázásán és veleszületett tehetségén kívül értékes örökséget is hozott magával. Apja a művészetek hazájában, Itáliában, mint a magyar légió katonája harcolt Garibaldi csapataival az olasz szabadságért. Ez az apa a fiát reális érzékkel vagyona ellenére sem a divatos bohémnek, de a jogtudomány és a festészet muzsájának együtt szolgálva, a kettő párhuzamos tanulásának szigorúságában neveltette. Kunffy Lajos egész életére, még festészetére is rányomta jegyeit az életlátásnak ez a reális világossága, mely egyrészt sikereiben segítőtje, másrészt pedig aprólékos következtetésével korlátait is jelentette.

Távozás hiányozni fog meggyénkeink, nekünk, hiszen közel ötven esztendeje már, hogy hosszabb külföldi utazások megszakítása nél-

\* Elhangzott Somogytúron 1962. márc. 16.-án a.e. 11 órakor  
Kunffy Lajos (1869-1962) temetésén.

kül ~~közöttünk~~ közöttünk élte napjait. Orci és Kaposvár után, majd pedig München és párizs két évtizede közben és utána is ismét csak Gálósfa, Kaposvár és Somogyvár, egyszóval megyénk jelentette Kunffy Lajosnak ezt a földet, amelybe gyökerezve megteremtette életművét. Azt a derűs és színes realizmust, melyhez a mi változatos somogyi tájunk adta az ihletet neki, aki annyira szeretete a természetet és a világot. Épp itt, ahol most ravatasa áll, mondotta egy szép őszi reggelen az ihlet tőle szokatlan ellágyulásával ejtve szavait: - Látod, csak ezt az egyet sajnálom itt hagyni-, és parkjának fényvel áttört színeire mutatott. Született festő volt. Ő ak a színt és a fényt sajnálta, mert ez volt az élete. Ez a kert és ez a határ, ez a falu és ennek dolgos népe volt az ő szorgalmának kertje, ahonnan begyűjtötte művei virágporát és ez az általa épített fehéroszlopos műterem volt az ő kaptára, ahol szorgalma a szívet és lelket derítő és nevelő képeit megalkotta.

Hiszen, hogy munkáin túl ennek a kilencvenharmadik évét megért férfinek élete vas-szorgalmával, kemény akaratával, derűs, de komoly világlátásával és hűségével az igazi művészethez és földjéhez az egész magyar fiatal művész-nemzedéknek példaképe lehet.

Hiszen, hogy egy ilyen élet és egy ilyen szorgalmu tehetség a veleszületett képességeinek arányain belül csak időtálló magyar festői életművet hagyhat hátra. Magyar élet-művet, mert Párizs és Somogyvár viszonyában bárhogy vizsgáljuk is, neki mindig ez a kis falu jelentette ezt az életet, melyet, ha olykor ünnepi népviseletében vitt is vásznaira, vagy pedig a cigányok színes exotikumával, de mindig együtt-érző szívvel a nép iránt, és minden képen a mesterhez méltó alaposzággal tárta Párizs,

vagy Pest, egyszóval a világ elé. Bizonyosága volt ennek az életmű jelentőségének az 1960 évi gyűjteményes kiállítása az Ernst Múzeumban. S e mű értékelésénél nemcsak arcképeinek a megérezett szellemet sugárzó szépségeire, vagy szinte a néprajzkutató alaposságával készült falusi életképeire gondolok, de elsősorban épp ezen az utolsó kiállításon bemutatott afrikai, spanyol és francia utijegyzeteire, hazai tájaira és nagyméretű művei villogó tanulmányainak kellően nem értékelt impreszionista szépségeire. E most lezárult életpálya utat fog nyitni ebben az irányban is.

Kunffy Lajos halálával az a magyar festő távozik közülünk, aki életével és egyéniségével festészetünk munkácsytól napjainkig táguló századának nemcsak alkotó részese és szentenuja, de beavatott ismerője is volt... Olvastam kéziratban emlékezéseit. Sőt talán nem szerénytelenség, ha azt mondom, hogy e mű egyes részleteinek kibővítését és az egyes személyek portréjának elmélyítését, mint olvasó, a legnagyobb kíváncsisággal kértem tőle számon. S milyen örömmel olvasta fel az új részleteket és írta tovább azokat. Ezek az órák nemcsak a magyar, de a századforduló európai művészet életébe is messze bevilágítottak...

És most ez a művész távozik közülünk. Távozik egy hosszú és hasznos emberi élet után ő, aki még életében megérte azt, hogy szülőföldje, Somogy megye Tanácsa, műtermét "Kunffy Lajos képtárrá" elskitatta át. Ez a mester megérte azt a ritka örömet is, hogy maga vezethette be látogatóit saját műveinek muzeumába. S most, amikor Somogy megye Tanácsa és a Kaposvári Rippl-Rónai Múzeum nevében bucsuzom "Óléd Lajos Bátyám, tudom, hogy emint tested porló henysai e képtárad mellett, éppugy műveid tiszta szelleme már mindig közöttünk marad.